

den at faae Vndringsforlaget under Nr. 2 vedtaget. Det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Seavenius) yttrede, at vi burde lige saavel iaar som ifjor kunne gaa ind paa hans Underændringsforslag til dette Forslag. Derom skal jeg sige, at ifjor var Tidsfristen for Lønningslovenes Revision endnu ikke udløben; nu er dette Tilfældet, og det gjør nogen Forandring. Denne Forandring har i alt Fald iaar bevæget mig til at kunne indtage den noget forandrede Stilling fra ifjor, som Forslaget under Nr. 2 betegner. Da nu imidlertid det ærede Medlem, hvis hans Underændringsforslag i alt Fald ved denne Behandling ikke vedtages, med sine Meningsfæller vil stemme for Forslaget under Nr. 2, skal jeg ikke nærmere komme ind paa de Betragtninger, han iøvrigt fremsatte angaaende Lønningsforholdene overhovedet, idet det vilde være naturligere, at de henvises til nærmere Overveielse, til Behandlingen af den almindelige Revision af Lønningslovene, som jo fortsættes i denne Samling, og som jo vel ogsaa vil blive fortsat videre i den næste. Der er Udskilligt af, hvad det ærede Medlem har udtalt i saa Henseende, som jeg ikke kan negte at erkjende. Jeg vil ligeoverfor en anden saakaldt demokratisk Betragtning, som navnlig har fundet sit Udtryk i et æret Medlems Udtalelser i Dag, som jeg nærmere skal komme tilbage til, udtale for mit personlige Vedkommende, hverken paa Mindretallets eller paa Udvalgets Vegne, at, naar man gennemser den Liste, som vi have tilveiebragt over Embeds- og Bestillingsmændenes Lønninger i Staten, saa skønner jeg ikke rettere, end at i alt Fald det Paasagn, at Embedsmændene her i Landet ere høit lønede, er en Fabel; det skal jeg for mit Vedkommende staa ved og forsvare. Hvorvidt iøvrigt ellers Manges Lønning kan være fuldt passende, hvorvidt man i flere Retninger noget kunde indskrænke Embedsmændenes Antal, fordele deres Arbeidstid anderledes samt fordre noget mere Arbeide — Alt dette er igjen en anden Sag; det haaber jeg, man vil tage under Overveielse ved Lønningslovenes Revision; men naar man forlanger Tiden af de paagjældende Mænd i de Stillinger og den Arbeidskraft, der her hjemme kræves, og sammenligner det med Livsforholdene i det Hele taget, saa siger jeg for mit Vedkommende, at det, at Lønningerne gjennemgaaende skal være høie, er en Fabel. Jeg forbeholder mig min Stilling ligeoverfor Overveielser af den Natur til, naar Loven iøvrigt ligger for; men jeg tror, at det Mindretal, der, efter noget forskjellig Anskuelse, har samlet sig om Forslag Nr. 2, har maattet kunne sige, at der er den Forskjel mellem iaar og ifjor, at ifjor var Fristen for Revisionen af Lønningslovene ikke udløben, medens den nu er det, det tror jeg givet. Altsaa tør jeg vente, at det Mindretal, for hvilket det ærede Medlem for Solbæk Amts 3die Valgkreds (Zauber) fører Ordet, ikke stemmer for Underændringsforslagene Nr. 3,

4 og 5; saavidt jeg veed, anbefalede han at stemme mod disse Underændringsforslag under alle Forhold, jeg antager altsaa, at Thinget stemmer derimod, og at vi tør vente at faae Nr. 2 vedtaget som Udtryk for denne Behandling af Sagen. Jeg mener ogsaa, at en endelig Lov, der gaar dertil, vil være en Billighedsakt af den Bestaffenhed, at den kan forsvares for Folkethingets Vedkommende i dette Finantsaar. — Til hvad det ærede Medlem for Solbæk Amts 3die Valgkreds anførte mod Vndringsforslag Nr. 2, skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger. Det ærede Medlem udviklede nærmere Forskjellen mellem Forslag Nr. 1 og Forslag Nr. 2. Jeg skal ikke komme dybt ind derpaa; jeg finder i det Hele taget denne Forskjel lidt komisk. Om en Mand, der staaar paa 1,100 Kr. — vi have 255 — skal have 6 Kr. mere eller mindre i Tillæg, det lægger jeg ingen videre Vægt paa. Hvorfor man er gaaet op til det 30te Aar, derpaa har jeg ingen Forklaring faaet. Ved Stolelærerne kan man sige, at de skulle have været ansatte eller konstituerede i 5 Aar, men da de ofte blive ansatte ved det 20de Aar, have de ved 25 Aars Alderen ofte fyldstgjort Betingelsen. Tidligere har Rigsdagen vedtaget 25 Aar, hvorfor man da nu gaar til 30, naar man subsidiaert vil stille Vndringsforslag, er usforklarligt. I de forløbne 4 Aar har man dog givet de paagjældende Folk noget Tillæg, da de vare yngre, og uagtet man nu subsidiaert vil give et Tillæg, vil man tage det fra dem, der før i en yngre Alder have haft Tillæg, altsaa ikke give dem Tillæg nu, skjøndt de ere blevne ældre. Man maatte saa heller aldeles undlade at give Tillæg, saa var det Principale naturligere end at gjøre Afvigelse paa saadanne Smaaspørgsmaal. Men det ærede Medlem henholdt sig til Stolemestrene paa Landet og i Byerne, og det var navnlig Grunden til Vndringsforslagene. For det Første vilde han gjøre opmærksom paa, at Maximum for Lærernes Lønningsstillæg paa Landet og i Byerne var det Samme. Derom har jeg Intet udtalt og har altsaa heller intet Urigtigt sagt, men det er ikke rigtigt, naar det ærede Medlem mener, at det er det Samme; thi naar Grændsen paa Landet er sat til 1,600 Kr., blive forholdsvis mange flere afsnappede i Maximum af Tillæget end Kjøbstadslærerne, som i Reglen ville faae Maximum, fordi Grændsen er sat op til 2,000. Det er altsaa ikke rigtigt, men det er fuldstændig rigtigt, hvad jeg har sagt, at Kjøbstadslærerne vil man i de allerfleste Tilfælde komme til at give fuldt 200 Kr. i Tillæg efter Finantsloven, hvor man for Embedsmænd her høist vil gaa op til 168 Kr. Blev man imidlertid staaende ved det og sagde: Vi erkjende ikke, at nogen Embeds- eller Bestillingsmand i Danmark skal have mere end Stolemestrene, de, der faae mere, leve i Overflod, men saa Meget ville vi ogsaa unde dem, saa